

İçimdeki Yangına Müptela Sözcükler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Ağustos 2021

“... bir tarafım, böceklerinden yıldızlarına kadar kainatın kalabalığını ve dünyanın dört bucağında kaynaşan insanları burnumun dibinde hissediyor, onlarla beraberim, onların içinde; bir tarafım ise yapayalnız, öylesine yalnız ki bunu, bu hissi ömrümde ilk defa duyuyorum; kederden boğuluyorum bazen, bir tarafım boğuluyor, bir tarafım ama boğuluyor, bunu, bu yalnızlık duygusunu, bu kahrolası kederi yenmem lazım...”(N. Hikmet)

Düşlerine bedel öde, yüreğim ve g/izinde soluklandığın her geceyi de misafir eyle koynuna.

Düştür düştüğüm.

Düşkündür de yüreğim düşlere.

Ve küredığım gerçekler bazen omzumda bazen sırtımda bazense basireti b/ağlanan safı şiirde dilime pelesenk ettiğim hüznün ve hazan kadar da yüzümü yakından yalayan.

Tembihledim yüreğime sevmemeyi.

Uyur uyumaz geceden firar etti sözcüklerim ansızın ve nasıl da derbeder.

Miskin ruhumda kopan fırtına bense kaplumbağa adımlarla yaşayıp da mutluluğu ertelerken ve yine karınca sürüsü gibi tırmandığım dik yokuşlar ve yüreğim yani yuvam yani endamlı dünyam bir cennete şerh düştüğüm her uyku vakti kovulduğum uyku eşiği ve zemherilere teslim olmuş ruhumda saklı o sıcaklık ile eriyen buz dağları ve mevsimlerden aşırduğım rüzgâr bazense güneş ve iki kaşımın arasında gidip gelen seyyah sözcükler bazen kapıştığım iblis bazen kaynaştığım yeryüzü ve her fırsatta gökte dolaşan gözlerim ve kar beyazı kalemim.

Bir hüznünse sırtımdaki ağrı.

Bir sızı ise içime soktuğum gözyaşı.

Bir de sazı kırık çenginin ruhuna taşındığım ve çingene pembesi esvaplarımla dünümde oynadığım.

Elbet içimdeki bahçede koşturduğum.

Elbet sokağa çıkmam da yasak iken çocukluğumdan bu yana refüze edildiğim mutluluk v bekası ve

soyutlandığım insan izlekleri bazense sokulduğum yüreklerden kovulduğum artık uzaktan sevmeyi destur edindiğim.

Kibrit yanar yanmaz sönen öfkem saman alevinden yana da şansım yok işte çünkü tutuşan yüreğimden her uzvuma sıçrarken kıvılcım ve yangınım müptela sözcükler bense beylik bir rüzgârdan öte beyzade bir iklimde hanım hanımcık yaşamışken bir ömür artık direncimin kırıldığı ve içimdeki sefile sayıp sövdüğüm...

Ve mahcup düştüğüm.

Aşk ile sırdaş ve aşka yakın gel gör ki içimdeki ateşi tek harlayan çaresizlik ve özlem.

Minyatür bir yürekte gelen neyse.

Meali ise yorgun kelamın an gelip de olduğu yerde sızıp uykuya daldığı ve gecenin ferinde saklı bir şiiirden çok fazlası iken içimdeki zaferi tek kutlayan elbet ve de sadece Mevla'm.

İnsan olmanın da meali içimden gelenlerle hemhal ve dışım neyse içimi de serdiğim akabinde içerlediğim...

Billur sesi aşkın.

Safran sarısı güneşin.

Zaaf dolu gecenin de mehteri.

Malum olduğu üzere müdavimi olduğum sözcüklerin de seferisi iken içimdeki kıyım ve her kıyama durduğumda kılı kırk yardığım en çok da kırkladığım acılarım...

Bir tutku belki de.

Bir utku.

Ah, içimde kalan nice ukde bense açtığım her parantezde sakı tutacakken aşkın ve özlemin alt kümesini öz alt kümemde çıkan yangın ve yüreğimden firar eden bunca figan.